

и не причешћуј, јер уколико те он не удостојава, значи да си заиста недостојан и Причешће би ти послужило само на грех и на осуду. Има случајева када је човеку грех да се причести; постоје грешници којима никако не треба допуштати да се причесте, макар они и желе. Можда си и ти такав грешник, можда су и твоји греси такви, да је и теби грех да се причестиш, али нека ти то одлучи и каже твој духовни отац. Њега је Бог поставио као духовног судију над тобом, па нека ти он и суди, нека он одлучује. Одлука духовника је испуњење воље Божје, а твоја сопствена одлука је самовоља.

Дакле, сматрај себе недостојним Светих Тајни, али немој сам себе одлучивати од Причешћа, већ то остави духовном оцу, нека те он одлучи, уколико је неопходно. Схватати своју недостојност јесте твоја обавеза, а удостојити или не удостојити светог Причешћа јесте обавеза твога духовног оца. Ти си дужан да откријеш своју болест своје душе духовном лекару, то је до тебе, а треба ли или не треба узимати лек то зна духовни лекар, то је до њега.

Шта ћеш још рећи, ти који још увек не мислиш да се причестиш? Реци, зашто се ниси причестио претходног поста? Неки од хришћана се нису причешћивали, због, како кажу, недостатка слободног времена, проблема, послова; нису имали времена. Зар се због тога ниси причешћивао? Ниси имао времена да се причестиш?

Господе, Господе, ето до чега можемо да дођемо! Немамо времена да у дом наше душе примимо тебе, најслађег Исуса? Немамо

времена да се припремимо да би смо се причестили на отпуштење грехова и вечни живот? Имамо послове које не можемо да оставимо ради Твог Пречистог Тела и Твоје Животворне Крви! Господе, Господе! Ето докле можемо доћи!

Не не, брате и сестро, ниси још дошао дотле, ти не говориш тако, ниси ти из ових разлога пропустио да се причестиш протеклог поста. Ниси се причестио тек тако, због слабости, незнања, а не из презира, не из небриге, ниподиштивши Свето Причешће. Ти си туговао и тугујеш што се ниси причестио. Не, не, ти још ниси доспео до таквог огорчења, да би тако мислио и говорио. Још увек ниси сасвим пропали човек, јер се молиш Богу, јер си дошао у храм Божји.

Немој да изгубиш душу заувек, причести се Тела и Крви Христове. У крајњој мери, припреми се за Свето Причешће: Изабери једну недељу поста, дођи у цркву, помоли се, отпости, исповеди грехе пред духовником, а духовник ће рећи да ли се можеш причести или не. Ако те разреши, причести се, причести се без сумње, а уколико те не разреши, са покорношћу прими привремену забрану, и она ће ти бити на спасење.

О, како смо ми отпали далеко од тебе, Господе! Уместо да журно хитамо ка Теби, Извору нашег живота и нашег блаженства, нас треба неко да саветује, да нас убеђује да приђемо Теби, да би се причестили Твога Тела и Крви. Не, грешник не чува себе од греха, већ двоструко греша, када се самовољно удаљује од Светог Причешћа. Амин.

МАНАСТИР УСПЕЊА ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ - ПОДМАИНЕ
СА БЛАГОСЛОВОМ ИГУМАНА - ЈЕРОМОНАХА РАФАИЛА

ТРЕЋА НЕДЕЉА ЧАСНОГ ПОСТА - КРСТОПОКЛОНА

свети Порфирије, еп. Гаски

Мк. 8, 34 - 9, 1, зч. 37; Јевр. 4, 14 - 5, 6; зч. 311.

свешти љаведни Алексеј Мечев

ПРОПОВЕД У ТРЕЋУ НЕДЕЉУ СВЕТЕ ЧЕТРДЕСЕТНИЦЕ

Данас се сећамо Спаситеља те. Вих страдања на Крсту, а Јеванђеље које смо данас прочитали нам указује на Крст, као на оруђе нашег спасења. Погледајте, браћо и сестре, како је тежак и мукотрпан пут имао да прође наш Спаситељ док је, изишавши из Пилатове суднице, дошао до Голготске горе. Дугачак је то пут. Спочетка он пролази долином, а затим се пење каменом стазом готово на планину. По том мукотрпаном путу Христос је морао да носи Свој огромни Крст. Колики је само бол овај Крст причињавао Исусовом телу, које је након бичевања у Пилатовој палати, било прекривено крвљу и ранама!...

Али, погледајте са каквом радошћу Он носи Свој Крст, са каквим трпљењем. Њега бију, смеју му се, изругују се над Њим, али он ћути и уста отвара само да би утешио друге: Он теши Своју ожалашћену Мајку, теши јерусалимске жене, које Га са плачем прате до Голго-

те. Зашто је Он, Сами Бог и Цар читавог света, тако трпељиво, чак весело, понео Крст Свој? Зар не зато да би и ми трпељиво и радосно носили свој крст? Свакако да ми не можемо понети тако тежак Крст, какав је Христос носио на Голготу: ми брзо падамо под бременом на самом почетку нашег пута. Али зато је Спаситељ, знајући немоћ наше душе и тела рекао: „Ко хоће за мном да иде нека се одрекне себе и узме крст свој, и за мном иде“ (Мк. 8, 34), односно, узми свој крст по својим моћима, какав можеш да понесеш, уз Његово садејство и уз помоћ других, до своје Голготе или до гроба.

Верујте да Господ ни на кога од нас не шаље тако тешка искушења која би могла да превазиђу меру нашег трпљења. А ми и поред тога непрекидно ропћемо читав живот и на Бога и на људе. Најмања невоља нас баца у оча-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

јање и ми потпуно падамо духом, а разлог свему томе је наша малодушност и маловерје или чак безверје.

Једног монаха је волело пет стараца, а један га није волео и покушавао је да га ражалости на разне начине. Монах није више могао да трпи и напустивши обитељ, прешао је у другу. Тамо се осморо људи са њим опходило пријатељски, а двојица су га мрзели. Монах је прешао у трећи манастир, али је тамо само седморица сабраће било добро расположено према њему, док су га петорица посматрала попреко. Монах је одлучио да потражи ново прибежиште. Путем је монах размишљао о својој несрећи и ужасавао се од помисли да ће му се догодити иста ствар. Тражио је начин како да се задржи на једном месту и након дуго размишљања је нашао. То је било трпљење. Обрадовавши се сретној помисли, узео је комад папира и написао: трпи! Затим је ушао у први манастир на који је наишао. Ту се често дешавало да добром монаху не причиња-

вају непријатност само један или двојица, већ понекад и сва браћија. Он, међутим, давши завет Богу, није желео никада да га наруши, па никада, чак ни у мислима, није покушао да промени место живљења. И када би га неко веома огорчио, он би замо извадио свитак испод пазуха и прочитао: „У име Исуса Христа, Сина Божјег трпим“, и након тога би се умиривао. На тај начин је врлински монах спокојно проводио читав свој живот.

Научимо се и ми, браћо и сестре, да без роптања подносимо све незгоде које нам се дешавају у животу. Наоружајмо се хришћанским трпљењем! Само тада ћемо носити име истинских слугу Христових, јер је Крст наша судба, наш удео на земљи. Без крста нема пута ка небу: Небо и припада само оним људима који следе за Исусом Христом по ономе путу по коме је Он прошао, а то и јесте пут Крста.

Припаднимо животворном Крсту Господњем и из дубине срца узвикнимо: Слава Господе Крсту Твоме Часноме! Амин.

прошогереј Родион Пушјагин

ОНИМА КОЈИ СЕ НЕ ПРИЧЕШЋУЈУ У ТОКУ ПОСТА

Неки се од Хришћана, како нам је познато, чак ни у време Великог Поста, не причешћују Светим Тајнама Тела и Крви Христове. Уколико међу вама, који сада стојите у храму, постоји макар и један такав, моја је беседа упућена њему. Чуј што ћу ти рећи: Сам те је Бог послао сада у цркву, да би чуо како је за душу погубо да се удаљава од Светог Причешћа.

Реци, зашто не размишљаш о причешћивању Телом и Крвљу Христовом? Или ни ти сам не знаш зашто? Једноставно, без икаквог разлога не размишљаш да се причестиш, или чак не мислиш ни о томе да се нећеш причестити? За тебе је све једно причестио се или се не причестио? О, ако си такав, опомени се, поразмисли о себи. Силазиш у дубину греховну, па због

тога и не радиш на себи. Заборавио си на спасење душе, па и не схваташ да је потребно да се причестиш. Болестан си душом и не осећаш своју болест, па зато и не схваташ да ти је потребно да се причестиш да би се душа исцелила. Не бринеш се о будућем животу и уопште не мислиш да ли он постоји, па зато и не мислиш о причешћу на живот вечни, па ти је стога све једно да ли ћеш се причестити или нећеш. Опомени се, размисли о себи: ти спаваш, умиреш, гинеш.

Али, можда ти имаш неки разлог, па зато не мислиш да се причестиш у току овога поста? Неки од хришћана се не причешћују зато што су, како они говоре, недостојни Светог Причешћа. Да ниси и ти међу њима? Да ли и ти не размишљаш о томе да се причестиш зато што себе сматраш недостојним Светог Причешћа? Ма како да овај разлог изгледа благочестиво, неће те спасти од погуби. Ти себе сматраш недостојним Светог Причешћа. Хоће ли икада наступити време да ћеш се сматрати достојним? Да ли ћеш икада бити у стању да кажеш или помислиш о себи: сада сам достојан Светог Причешћа и зато ћу се причестити? Нека те Господ сачува од таквог достојанства. Само је фарисеј могао да о себи говори на сличан начин – онај фарисеј којег је Бог осудио.

Они који су заиста смирени, који су заиста достојни Светог Причешћа, не суде и не говоре тако о себи. Ево како они говоре и суде о себи: „Знам Господе, да сам недостојан причешћа Пречистог Тела Твога и часне Крви Твоје, и крив сам, и суд себи једем и пијем“... Тако се молио свети Василије Ве-

лики. „Господе, Боже мој, знам да нисам достојан нити ваљан да уђеш под кров дома душе моје, јер је сав пуст и разваљен“... Овако се молио свети Јован Златоусти. Како онда ти можеш и када можеш рећи или помислити о себи: ја сам достојан Светог Причешћа? Не само овде на земљи, ми грешни никада не можемо себе сматрати достојним, већ ни на небу немамо смелости да то помислимо, да смо достојни тога да у дом наше душе уђе Исус Христос, на Кога ни Анђели не смеју гледати, јер себе сматрају недостојним.

„Шта ми је чинити?“ кажеш, „Не смем, бојим се, да се не бих причестио на осуду.“ Шта да чиниш? Питај свог духовног оца шта да чиниш. Исповеди пред њим све своје грехове, реци му све што имаш, па ће ти он рећи шта да чиниш. И шта ти каже, то и чини. Ако ти разреши да се причестиш, онда се причести: имаш пуно право да приступиш Светом Причешћу. Духовнику је од Бога дата та власт, да опрашта онима који се кају и да их удостојава светог Причешћа.

Ипак, и након што те духовни отац призна за достојног, ти не заборављај своју недостојност и када поћеш да се причестиш сети се да си недостојан светог Причешћа, па и када поћеш од Светог Причешћа не заборави да си се недостојан причестио. „Господе, ја сам недостојан да се причестим Светим Тајнама, удостој ме“ - овако се моли пред Светим Причешћем. „Благодарим ти Господе, што си мене недостојног удостојио да се причестим“, тако ускликуј Богу након Светог Причешћа.

Уколико те, пак, духовник не разреши да се причестиш, онда се